

вѣрвай клеветниците! И Делфійскійтъ оракулъ ако да ми казваше че ты си недостойна за любовь, не щѣхъ да повѣрвамъ този оракулъ. Трѣба ли азъ да съмъ по малко отъ тебе недовѣрчивъ? Предлагамъ ти този въпросъ, защото сж живы още въ паметта ми и пѣсенята, която пѣхъ предъ тебе при послѣдното ни виждане, и очитѣ ти ковто ми отговаряхъ когато пѣяхъ. Крий са колкото щешъ, Юно, духовно едно сношеніе има помежду ни, туй го показватъ очитѣ, ако и да мълчатъ устата ни. Пустни ма да та видѣж, чуй ма веднажъ че ако искашъ отстрани на послѣ. Немахъ на ума си да ти са открижъ толкози скоро че та обичамъ, по тѣзи дума ми изхвърква изъ устата противъ волята ми. Принми прочее обожаваньето и молитвованіята ми. Като са срѣщихмы първий пѣжъ предъ олтаря на Паллада да ли не трѣба да са срѣшнемъ предъ другій олтарь по прекрасенъ?

Прекрасна, възлюблена Юно! ако моята пламенна младость, ако моята аттическа природа понапредъ ма увлякохъ, показахъ ми обаче пристанището въ което трѣбаше да са успокоихъ, и ма принудиохъ по скоро да разумжъ нуждата за отърваньето отъ моето заблуденіе. Окачихъ мокритѣ си дрехы на жертвеника на бога на морето. Като намѣрихъ тебе отървахъ са отъ корабкрушеніето, допусни ми да та видѣж. Твоето докарванье къмъ чужденцѣтъ е благородно и помалка ли симпатія ще осѣщашъ къмъ съгражданѣтъ си? Чакамъ отговора. За сега принми поднесенѣтъ цвѣтъя; тѣхното благоуханіе е покраснорѣчиво отъ думѣтъ, то исхожда отъ съзнаньето, и тѣ сж емблема на любовьта. За мой посланица и приносителька на цвѣтъята ми избрахъ едно момиче която ще приемете, ако не мене, отъ състраданіе къмъ нея; ти е, като насъ, чужденка на тѣзи земя, прахѣтъ на прародителѣтъ и почива въ страна по прекрасна отъ тѣзи, по ти е по малко отъ насъ благополучна защото е лишена отъ зрѣніе и е робыня. Горката Недія! Искамъ да усладѣжъ, колкото можъ, горката и сждба и природа, искамъ дозволеніе да жъ помѣстжъ при васъ. Ти е искрення, будна и смирена, искусна въ музыката и въ пѣваньето; ти е Богинята Цвѣтана въ отгледваньето на цвѣтъята. Надѣжъ са че ще я обичашъ инакъ проводими я пакъ.

«Двѣ думы още, прости ми смѣлостьта. Отъ дѣ пропсхожда твоего толкози почитаніе къмъ дивыя онзи египтяини? По мое мнѣніе той не е честенъ человекъ. Ный гърцытъ познаваме отъ хора, и макаръ зрѣніето ни са засѣнява отъ ед а престорена строгость и гъдържаніе, по съ сичко туй не сме лишени отъ умъ и разсѣдкъ; устнитѣ ни сж готовы да са смѣжтъ, по погледытъ ни съ-